

ODPLATA

Z A

HRIECH

ROMÁN ZO SÉRIE
ZVRCHOVANÍ SYNOVIA

NATASHA KNIGHT
A. ZAVARELLI

Táto kniha je určená pre čitateľov vo veku nad 18 rokov
a obsahuje témy ako vražda, samovražda, depresia,
smrť blízkej osoby, explicitné sexuálne scény, BDSM
(prvky dominancie/submisie, zväzovanie,
trestanie, ponižovanie), znásilnenie, zhoršujúce
sa zdravie rodiča, vulgárne výrazy, scény
fyzického násilia a psychického nátlaku.

ODPLATA ZA HRIECH

A. Zavarelli & Natasha Knight

Copyright © 2021 by A. Zavarelli & Natasha Knight

Original title: REPARATION OF SIN by A. ZAVARELLI,
NATASHA KNIGHT

Cover photo credit: Coverluv

All Rights Reserved. This book or any portion thereof may not be reproduced
or used in any manner whatsoever without the express written permission
of the author except for the use of brief quotations in a book review.

Všetky práva vyhradené. Táto publikácia ani žiadna jej časť
nesmie byť kopírovaná, rozmnožovaná ani inak šírená bez
písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Preklad © Albert Lučanský

Redakčná úprava a korektúry: Timea Lučanská

Grafická úprava: Radim Jančovič - GRATYP

© Citadella Publishing, 2026

ISBN: 978-80-8182-292-6

ODPLATA Z A HRIECH

ROMÁN ZO SÉRIE
ZVRCHOVANÍ SYNOVIA

NATASHA KNIGHT
A. ZAVARELLI

Môj manžel ma nenávidí. Zároveň je to však jediný muž, ktorý ma dokáže zachrániť.

Uniesol ma cudzí človek a Santiago predstavuje moju jedinú nádej. Háčik je však v tom, že vôbec netuším, či je ešte nažive. A hoci dokáže byť nesmierne krutý, len myšlienka na to, že by tu už nebol, je pre mňa priam neznesiteľná.

Moje monštrum má však deväť životov.

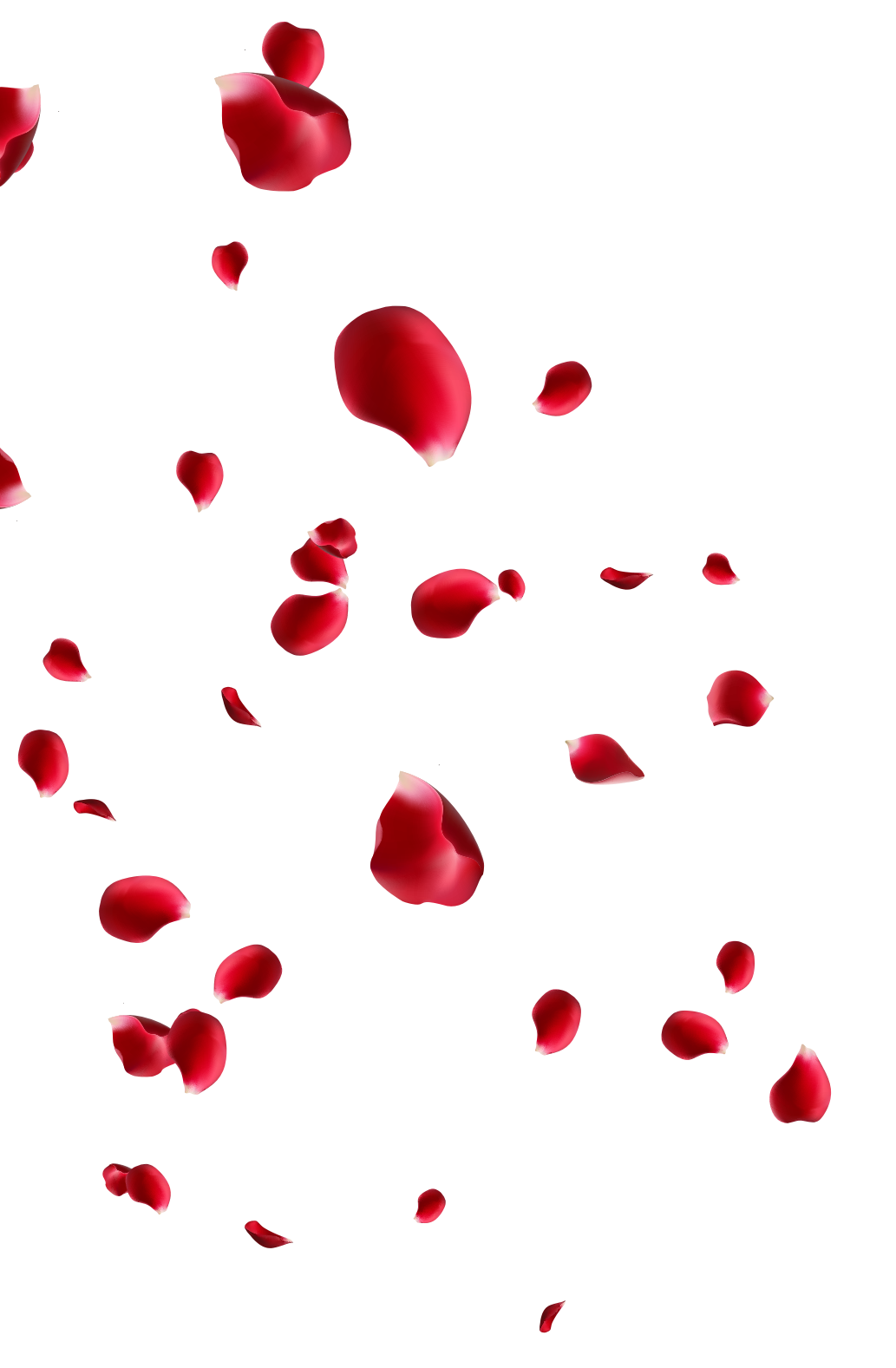
Ešte so mnou ani zďaleka neskončil. Zakrátko som späť v sídle, zamknutá vo svojej izbe.

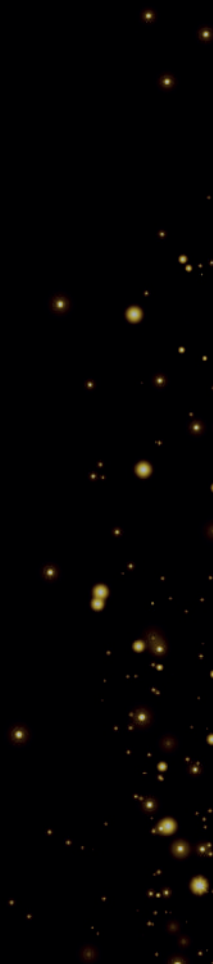
Vydaná mu na milosť a nemilosť.

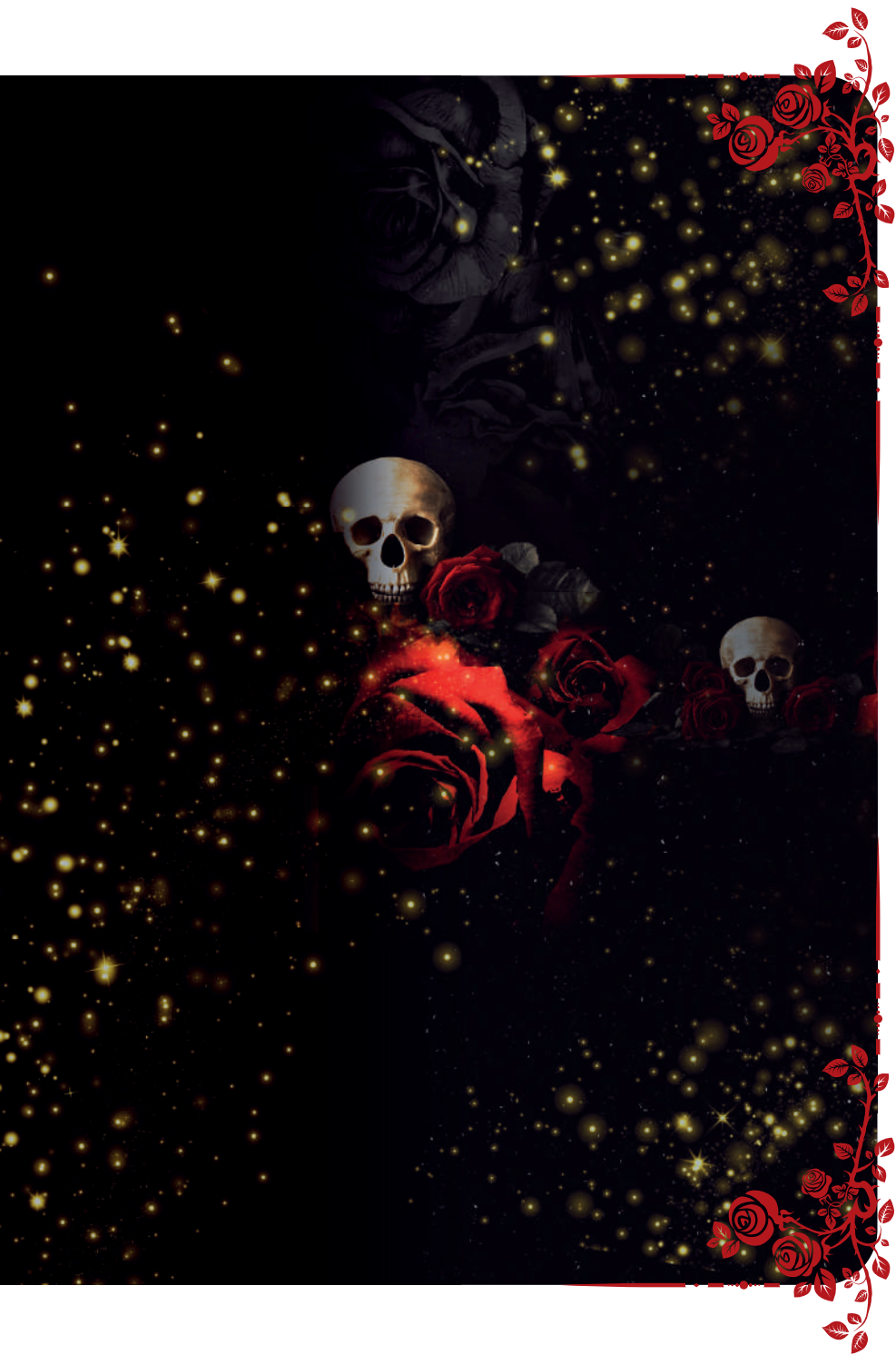
Viem, že mnou opovrhuje a že som sa
stala stelesnením jeho pomsty.

Je tu však aj niečo ďalšie. Niečo medzi
nami. Niečo temné a zvrátené. A zaborilo to
svoje pazúry priamo do môjho srdca.

Odplata za hriech je druhá kniha z trilógie
Zvrchovaní synovia. Ak ste nečítali prvú
knihu, *Rekviem za dušu*, najprv začnite ňou.

Som slepá. So zviazanými zápästiami dvíham ruky, aby som sa dotkla pásky na očiach. Je to len inštinkt.

Vtom ma nejaká ruka chytí za rameno. Je silná a studená. Zacítim pach kože a uvedomím si, že má na sebe rukavicu.

„Nedávaj si ju dole,“ prikáže mi.

Prikývnem, no nie som si istá, či si to vôbec všimne, pretože sa neskutočne trasiem. Vlhkosť tohto miesta mi prenikla až do špiku kostí, pod bosými nohami cítim chladný kameň a medzi prstami sa mi lepí mokrá

hlina. Cítim pach lesa. Je to vôbec možné? Kde to vlastne som?

„Čo sa to deje?“ pýtam sa asi po stý raz, odkedy ma priviedol do tohto priestoru, ktorý pripomína pivnicu.

„Ak si ju dáš dole, kým som tu, znova ti zviažem ruky za chrbtom. A to určite nechceš.“

„To nie,“ súhlasím, hoci si nie som istá, či vôbec čakal na moju odpoveď. Určite mu je to úplne jedno.

Aspoňže som stále oblečená, aj keď moje šaty sú úplne zničené.

Uplynuli už hodiny alebo dokonca dni, odkedy ma uniesol? Hodiny alebo dni, odkedy Santiago ležal umierajúci – *mŕtvy* – na podlahe honosnej jedálne pripravenej na veľkolepú a elegantnú večeru. Aj tá bola zničená. Stoly a stoličky prevrátené. Ten najjemnejší krištál sa v chaose roztrieštil, keď zrazu zhasli svetlá.

Mŕtvy.

„Kde je Santiago?“ spýtam sa s vedomím, že mi to aj tak nepovie. Odkedy ma sem priviedol, takmer vôbec na mňa neprehovoril. „Kde to som?“

Počujem, ako sa pohybuje po miestnosti, a otáčam hlavu za tým zvukom, hoci ho vôbec nevidím. Dáva si pozor, aby sa ma nedotkol, no keď vycítim jeho prítomnosť a šuchne sa o mňa jeho oblečenie, strasie ma a stiahnem sa.

Keď však počujem, ako otvára ťažké kovové dvere, vrhnem sa k nim s vystretými rukami, hoci viem, že tam nie je nič, o čo by som mohla zakopnúť. Podarilo sa mi strhnúť si pásku z očí skôr, než sa stihol vrátiť.

„Počkaj!“

Mocné ruky sa mi zovrú okolo pliec a zachytia ma. Prsty sa mi zabárajú do holej kože a donútia moje telo prudko zastáť.

„Prosím!“ vykriknem a slzy mi zmáčajú pásku na očiach. „Čo sa deje? Prosím, len mi povedz, čo sa deje!“

Z hĺbky hrdla vydá zvuk. Akési zavrčanie. Akoby som bola len na príťaž. Akoby na mňa vôbec nemal čas.

Tak ma nemal unášať.

„Santiago,“ začnem a odkašlem si, keď sa pri jeho mene začnem dusiť. „Môj manžel.“ Ďalšia odmlka. „Je... je...?“ Nedokážem to vysloviť.

„Jedz. Ak to jedlo nezješ, pustia sa doň potkany.“

„Potkany?“ Prepadnem panike.

„Ani to určite nechceš.“

Cúva so mnou, pod topánkami mu praskajú kosti malých mŕtvych zvierat, ktoré mi režu pokožku na chodidlách. Zadnou stranou kolien narazím do kovového rámu postele, na ktorom leží starý smradľavý matrac. Prudko ma zhodí a pustí ma.

Ostanem sedieť, lebo viem, že s týmto mužom nemá zmysel bojovať. Počujem, ako odchádza. Predpokladám, že ide k dverám. Aby ma tu opäť nechal samu v tejto tme. Možno by som však mala byť vd'ačná. Nedotkol sa ma. Aspoň nie tým spôsobom.

Dvere zavrzgajú, keď ich za sebou zatvára. Už je takmer preč.

„Prosím, len mi povedz, či je v poriadku,“ zaprosím šeptom. „Či je... nažive.“

Zastane a ja cez pásku na očiach ledva rozoznávam siluetu jeho obrovského tela. Je naozaj veľký. Ako Santiago. A rovnako silný. Nedostala by som sa cez neho, ani keby som sa o to pokúsila.

„Chceš, aby som uveril, že ti na ňom záleží?“ opýta sa.

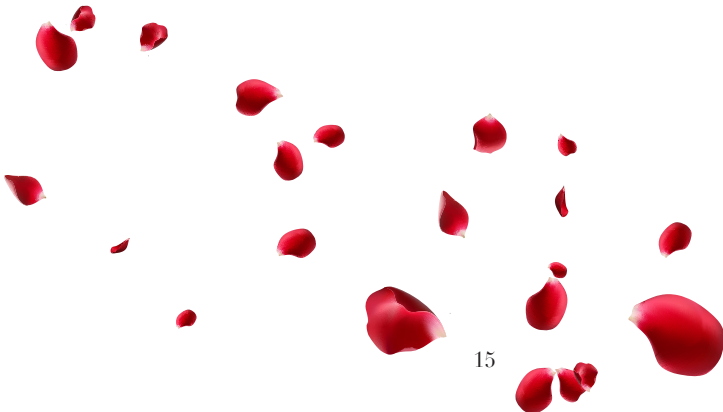
„Ja... Je...?“

Jeho približujúce sa kroky sú zrazu nesmierne rýchle a ja zúfalo ustupujem dozadu. Chrbát mi naráž na vlhkú kamennú stenu presne vo chvíli, keď ma rukavicou chytí okolo krku.

„Mŕtvy,“ povie a ja si nie som istá, či je to otázka, alebo suché konštatovanie faktu.

Ruky mám položené na jeho predlaktí, no ak by ma chcel uškrtiť, ak by mi chcel zlomiť väz, som si istá, že by ho to stálo len minimum námahy. Asi ako keď mu pod topánkami praskajú kosti mŕtvych myší.

„Je mŕtvy?“ dostanem zo seba priškrteným hlasom.
„Vo vlastnom záujme by si mala dúfať, že nie.“

Len čo začujem, ako sa v zámke otočí kľúč, posuniem si pásku z očí na čelo. Srdce mi bije opreteký, no aspoň mi zápästia zviazal vpredu. Najprv som ich totiž mala spútané za chrbtom. Na tom odpornom matraci si pritiahnem kolená k brade a objímam ich. Hrubý povraz sa mi bolestivo zarezáva do už aj tak do krvi zodratých zápästí. Prejde mnou mráz, len čo dovnútra zaveje studený vánok cez maličké štvorcové okienko, položené vysoko na úrovni lesnej pôdy. Z toho vyplýva, že som aspoň čiastočne pod zemou. Podľa schodiska, ktoré vedie hore k dverám, usudzujem, že zrejme ide o nejakú vonkajšiu pivnicu. Aspoňže mám to okienko.

„Ak to jedlo nezješ, pustia sa doň potkany.“

Zdvihnem zrak k zamrežovanému okienku. Odtiaľ sem vlezú? Rozhliadnem sa po štvorcovom priestore. Kúty sa topia v tme, a tak nevidím, či sa v nich skrývajú diery. Určite tam však nejaké sú. Po zemi sa povalujú mŕtvolý drobných zvierat. Väčšina z nich zhnila až na kosť.

Šaty, ktoré pre mňa vybrala Mercedes, sú už len zničený zdrap plný špiny a trhlín.

Zrak mi padne na podnos položený na malom stolíku a zbadám, že pod ním leží poskladaná deka. Okamžite sa postavím a vrhnem sa k nej. Podnos položím na lôžko, rozložím deku a celá sa do nej zabalím. Je na dotyk drsná, vlastne to vôbec nie je deka. Skôr nejaká plachta, ktorou by sťahovací obalili nábytok, alebo by ju maliar rozložil na zem na ochranu podlahy, no svoj účel splní.

Na podnose leží malá miska polievky, z ktorej trčí lyžica, a k tomu kúsok chleba s pohárom vody.

Najprv sa napijem z vody, potom pohár odložím s pomyslením, že by som si tekutiny mala šetriť. Zoberiem do rúk polievku a vzápätí pochopím, prečo som nič necítila. Je úplne studená. Lyžicou sa neobťažujem, len si misku priložím priamo k perám a nakloním ju. Bola by celkom chutná, keby bola aspoň horúca, no nie je ani len vlažná. Aj tak ju však vypijem. Nechcem sem prilákať potkany či iné zvieratá,

a okrem toho musím jesť, aby som sa vôbec udržala pri sile.

Miska je malá a naplnená len do polovice, takže ju bleskovo zhltne, odložím a odlomím si kúsok stvrdnutého chleba. Aj ten zjem, no zvyšok si nechám na neskôr. Vstanem a vyjdem po schodoch. Je ich presne šesť. Pivnica je hlboko zapustená do zeme. Vyskúšam dvere, hoci viem, že sú zamknuté. Nemám najmenšiu šancu nájsť v sebe silu a vyraziť túto ocelovú opachu, ktorá je stará aspoň sto rokov.

Vrátim sa k malému oknu a pozriem sa von. Slnko pomaly zapadá, takže čoskoro tu zavládne absolútna tma. Toto bude moja prvá tunajšia noc, ktorú prežijem pri plnom vedomí. Zaujímalo by ma, ako dlho som bola v bezvedomí.

Okno je príliš vysoko, nedočiahnem naň, hoci sa tadiaľ nechystám ujsť. Vezmem vedro, ktoré mi tu nechal – asi na to, aby mi slúžilo ako záchod –, a prevrátim ho dnom nahor, aby som si naň mohla stúpiť. Vyleziem hore, no aj tak sa musím postaviť na špičky, aby som aspoň kútikom oka dovidela von.

Na mrežiach a na stenách mojej cely sa drží hrubá vrstva machu.

Moja cela.

Zhlboka sa nadýchnem a zatvorím oči, aby som odohnala nastupujúcu paniku a nevyhnutný závrat.

Pevne sa držím ľadových a vlhkých mreží. Len čo ten pocit prejde, zleziem dole, sadnem si na matrac, znova si pritiahnem nohy k telu a schúlím sa pod deku.

Je Santiago mŕtvy? Nie. Môj únosca nepotvrdil, že by zomrel. Povedal, že by som mala vo vlastnom záujme dúfať, že to tak nie je. To znamená, že žije.

Čo sa teda stalo a kde vlastne je?

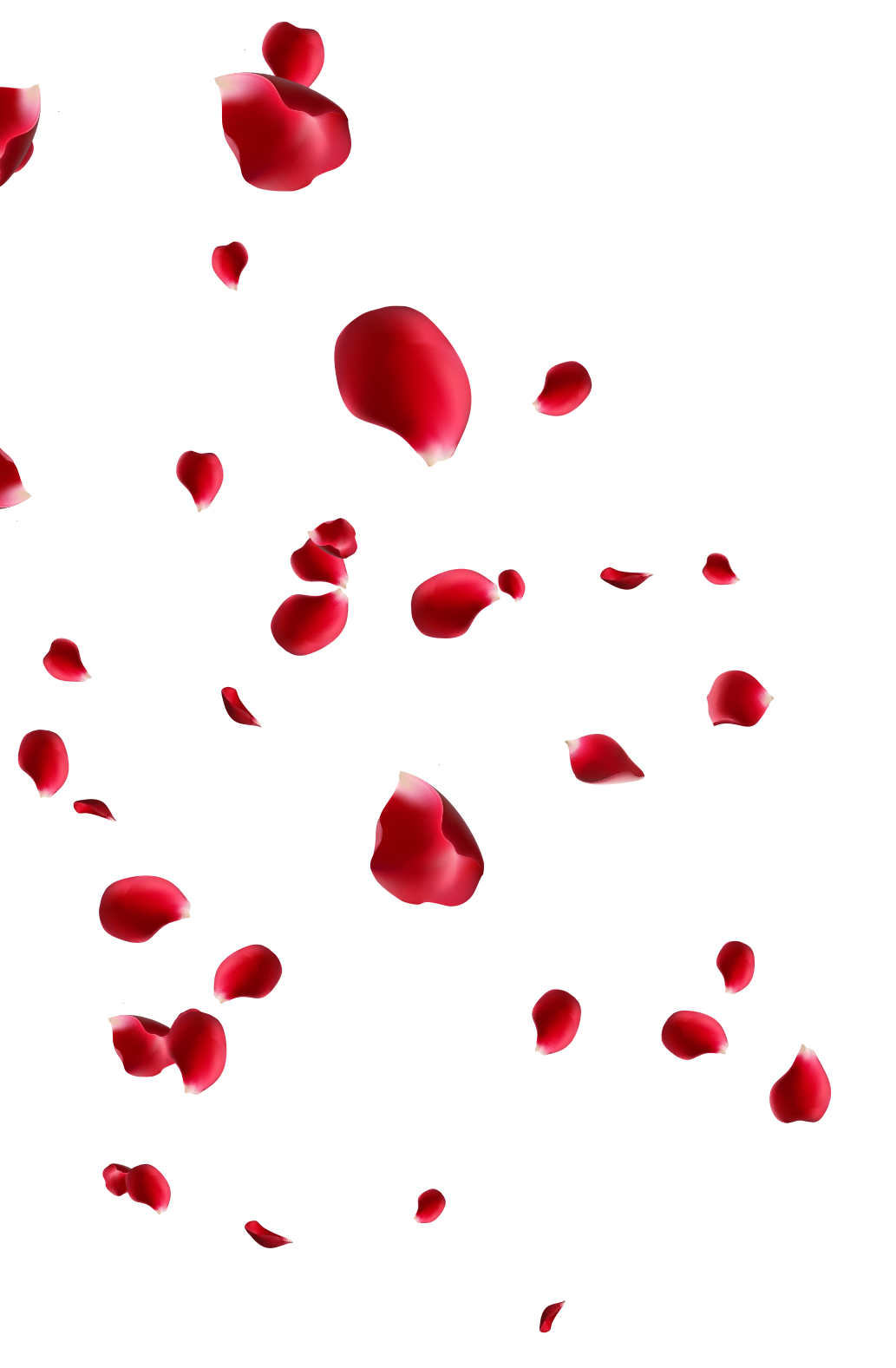
V spomienkach sa vraciam na večierok. K rozhovorom s Colette. K elegantne oblečeným mužom a ženám. K jedlu. K šampanskému. K tomu, aký bol Santiago hrozivo príťažlivý, hoci som sa nenávidela za to, že mi to vôbec napadlo.

V mysli sa vraciam do svojej izby v sídle. K malému oknu, z ktorého urobili väčšie. K Antonii a k jej vrúcnosti. Zaborím si tvár do kolien, pretože nech to tam bolo akokoľvek zlé, teraz už viem, že vždy to môže byť aj horšie. Pretože toto je horšie.

Hoci ma tam nenávideli, bolo to iné. Niečo medzi nami, medzi Santiagom a mnou. Niečo temné a zvrátené. Cítim to hlboko v sebe, v žalúdku aj v hrudi.

Utriem si líca o kolená, natiahnem si deku až na tvár, ľahnem si a zavriem oči. Nemyslím na potkany ani na kostry, ktoré sú všade navôkol, na toto pohrebisko, na toto mauzóleum.

Myslím naňho.

Strhnem sa zo spánku, keď zaregistrujem zvuk kovu. Je to iné ako nočné zvuky hmyzu a zvierat vonku. Po chvíli sa mi hmla v hlave rozplynie. Posadím sa a žmúrim do chabého svetla úsvitu, zatiaľ čo sa v zámkach pretáča kľúč a dvere sa otvárajú.

Pri tom pohľade zalapám po dychu, no nie preto, že by som zabudla, kde vlastne som.

Vo dverách stojí môj väznenec v tmavom plášti s natiahnutou kapucňou. Spomeniem si, ako mi Santiago vošiel do spálne noc pred svadbou, ako som v polospánku verila, že si po mňa prišla samotná smrť.

Tie plášte ma stále desia. A tento muž v tom hrozivom kabáte nie je výnimkou. Spoza jeho mohutnej

postavy preniká svetlo vychádzajúceho slnka, ktoré presvitá cez hustú hradbu stromov.

„Čo som ti povedal?“ opýta sa muž a ja sa horúčkovo snažím stiahnuť si pásku späť na oči, pričom sa mi z jeho hlbokého hlasu trasú ruky. Z každého nevinného slova jasne sála hrozba a ledva potláčaná nenávisť.

Ten úzky kus látky je vlhký. Odkedy som si ho zrolovala, nezakrýva mi celé jedno oko, no ja ich pevne zavriem obe a len dúfam, že si to nevšímne.

Netuším, ako dlho som spala. Už-už sa chcem opýtať, koľko je hodín a aký je deň. Chcem sa spýtať, kde je Santiago. Čo sa to vlastne deje? Skôr než to stihnem urobiť, jeho dlaň mi zovrie pažu. Vykríknem a inštinktívne sa mu pokúsím vytrhnúť. Na takého obrovského chlapa sa pohybuje neuveriteľne ticho. Prešiel celou miestnosťou bez toho, aby som ho vôbec počula, hoci som odkázaná len na sluch.

„Ticho,“ zavelí a vzápätí mi zdvihne ruky. Studenými koženými rukavicami mi ťahá ruky vyššie, pričom ma núti postaviť sa na špičky. Zachytí povrazy o niečo nad mojou hlavou a potom ma konečne pustí.

Vôbec som si nevšímala, že by tam hore niečo bolo. Popravde som sa tam ani nepozerala. Teraz tu však visím, špičkami prstov sa horko-ťažko dotýkam zeme

a povrazy sa mi zarezávajú do zápästí zoderatých do krvi pod ťarchou celej mojej váhy.

„Čo sa to deje?“ opýtam sa a počúvam, ako prejde za mňa a položí mi ruky na pásku. Na chvíľu celkom zmizne, no vzápätí mi ju nasadí späť tak, aby mi pevne priliehala na oči. Pevne ju zaviaže a zachytí mi do nej vlasy, no moje protesty úplne ignoruje.

Následne podíde dopredu a postaví sa priamo pred mňa. Cítim jeho prítomnosť. Je naozaj blízko, ale nedotýka sa ma. Uvažujem, čo sa asi chystá urobiť. Mám pocit, akoby na mňa iba nehybne zísal, čo ma samo osebe poriadne znervózňuje.

„Ako si to urobila?“ opýta sa.

„Čo?“ Som úplne zmätená.

„Ako?“

„Vôbec vám nerozumiem. Ako som urobila čo?“

Odfrkne si. „Keby bolo len na mne, vymlátil by som z teba to priznanie bičom.“ Na chvíľu sa odmlčí a ja cítim, ako odo mňa o krok ustúpi. „Máš však šťastie, že som dal svoje slovo.“

„Čože?“ Hlas sa mi zlomí uprostred slova. Som tu azda kvôli tomu? Preto ma sem takto zavesil? Naozaj ma ide zbičovať? „Čo sa to deje? Kde je Santiago?“ Sama počujem, ako mi v hlase narastá panika, zatiaľ čo on mi priloží jeden prst presne doprostred hrude

a zľahka do mňa sotí. Stačí to presne na to, aby som nohami horúčkovito hľadala pevnú pôdu a zmiernila ťah na zápästiach.

Potom začne chodiť naokolo a ja zachytávam rôzne zvuky. Raz je vnútri, potom zas vonku. Dvere sú stále otvorené a mne sa zdá, že kdesi vonku počujem šepkať nejakú ženu. Napnem sluch a začujem to znova. Určite sa mi to nezdalo. A vzápätí sa ozve jeho zreteľný hlas. Žiadny šepot.

„Povedal som ti, aby si zostala vo svojej izbe. Vráť sa do domu. Okamžite.“

Znovu sa ozve ten tichý ženský šepot. Musím napínať sluch, aby som vôbec niečo zachytila, pretože hovorí skutočne potichu.

„Toto nie je pohľad pre teba,“ povie muž. „Odíd.“ Hlas vôbec nezvyšuje, skôr to vyzerá, akoby ju upokojoval. Používa úplne iný tón, než akým hovoril so mnou tých pár ráz, čo vôbec otvoril ústa.

Už je opäť vnútri a ja počujem hlučné zadunenie vedra. Minulú noc som ho musela použiť, hoci sa mi to hnusilo. Stále to však bolo lepšie, než sa vymočiť do kúta.

„Čo sa deje?“ opýtam sa znova. „Prosím, povedzte mi, čo sa deje.“

Žiadna odpoveď. Zrazu je celkom blízko pri mne, jednou rukou ma pevne obopne okolo pásu a trocha

ma nadvihne, no len toľko, aby lano povolilo a on mi mohol zvesiť zápästia z háku. Keď ma znova postaví na nohy, otočí si ma k sebe.

„Natiahni ruky.“

Poslúchnem. Ak by som sa vzpierala, aj tak by ma k tomu prinútil.

Krátko nato rozviaže lano a moje zápästia sú voľné. Len čo ma pustí, inštinktívne sa stiahnem dozadu, no potknem sa o vedro, ktoré sa s obrovským lomozom prevráti a odkotúľa. Otočím sa k nemu, hoci mám na očiach stále pásku. Šúcham si do krvi zoderatú kožu na rukách.

„Už je koniec?“ opýtam sa a na jeden prchavý okamih naozaj uverím, že ma prepustí na slobodu. No len čo si to pomyslím, uvedomím si, aká je to hlúposť.

Zasmeje sa. Je to temný, mrazivý smiech.

„Tu máš veci na prezlečenie. Mydlo a vodu. Daj sa do poriadku.“

„Kvôli čomu?“

„Kvôli Tribunálu.“

„Čo je to?“ spýtam sa pomaly a pri jeho zlovestnom tóne a slovách sa mi stiahne žalúdok.

Odfrkne si a takmer vidím, ako pritom krúti hlavou. Počujem ho kráčať k schodom.

„Počkajte!“

Zastane.

A hoci si veľmi dobre pamätám, čo nasledovalo, keď som sa na to pýtala naposledy, nedá mi to a opýtam sa znova.

„Je Santiago... bude... bude v poriadku?“

Nasleduje dlhá chvíľa mrazivého ticha, potom vrzgot jeho topánok na schodoch a nakoniec hlasné zabuchnutie dverí. Mykne mnou a mám pocit, že už aj tak splašené srdce mi vyskočí z hrude. A vzápätí zhora začujem jeho kroky a praskanie suchých konárov a lístia. Rýchlo si stiahnem pásku z očí, no stihnem už len zahliadnuť, ako okolo okna prejde jeho topánka a okraj čierneho plášťa sa jemne otrie o zem. Potom zostanem opäť sama. Opustená v absolútnom tichu v tejto podzemnej komore, ktorá vôbec nie je určená na to, aby v nej žil človek.

